

CRESSIDA COWELLOVÁ

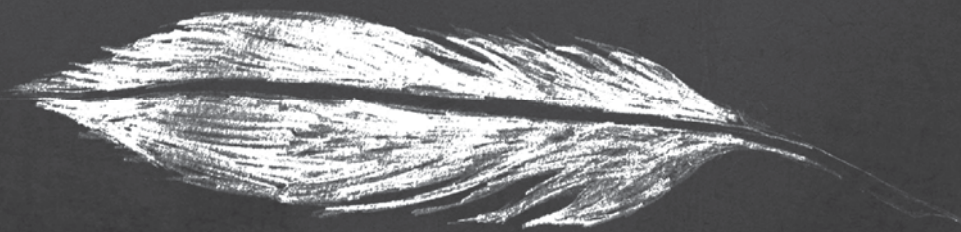
Kouzelníci z PRADÁVNA

OD AUTORKY BESTSELLERU JAK VYCVIČIT DRAKA

CRESSIDA COWELLOVÁ

KOUZELNÍCI
Z
PRADÁVNA

*Pokud chcete mít chytré děti, čtěte jim pohádky.
Jestli chcete, aby byly ještě chytřejší, čtěte jich víc.*

ALBERT EINSTEIN

Text and illustrations © Cressida Cowell, 2017
First published in Great Britain in 2017 by Hodder and Stoughton
Translation © Vratislav Kadlec, 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2019

ISBN 978-80-7529-727-3
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením pro konečné
prodejce.

*Tuhle knížku věnuji svému synovi Xannymu.
– C. C.*

Kouzelníci z PRADÁVNA

napsala a ilustrovala

CRESSIDA COWELLOVÁ

B R I O

V tomto příběhu vystupují dva hrdinové.

Chlapec jménem Zar, který pochází z kmene kouzelníků, ale nemá magické schopnosti, a udělá cokoli pro to, aby je získal.

Divka jménem Čára, která pochází
z kmene válečníků,

ale vlastní zakázaný kouzelný předmět,
a udělá cokoli pro to, aby to utajila.

OBŘÍ STORY

námořní cesta k Poslanému útočišti OLBŘÍMŮ

námořní cesty

Sladká hať

BAHŇAVÉ
PLÁNĚ (KAL)

pevnost Zeměninu

Pozor na Zeměninu!

OLBŘÍMSKO

JEZINČÍ HORY

KOUZELNÝ

Věčné

hvozd

Sladká hať

útesy věčnosti

ÚZEMÍ
DOBYTÁ
VÁLEČNÍKY

VÁLEČNICKÁ ŘÍŠE

Sladká hať

železné hradiště válečníků

SYCHORAXINO

KRÁLOVSTVÍ

ZLOLES

kouzelnická pevnost

Zarova
cesta

Nověštný
palouček

ZAKLANOVO

KRÁLOVSTVÍ

Dravá
řeka

hory
přízraků

k hlavnímu městu
válečnické říše

ES

ŽELEZNÉ HRADIŠTĚ

Královny Sychoraxy

Hradiště má sedmkrát příkopů a valů, se v prostřed
někdejšího hradu, čtyřmi skřítky,
dřev. vlně, a ještě vlnem
dáleko horším...

vstup do kobek královny Sycherasy

čarín přikrytek

Kdysi
dávno
byla magie
skutečná...

Prolog

Kdysi byla magie skutečná. Bylo to dávno pradávno, na Britských ostrovech, které v té době ještě ani nevěděly, že jsou Britskými ostrovy. Magie tehdy byla stále živá a obývala temné hvězdy.

Možná máte dojem, že víte, jak takový temný hvozd vypadá.

No, povím vám rovnou, že nevíte vůbec nic. Tehdejší hvězdy byly temnější, než by se vám vůbec chtělo věřit, pod jejich klenbou byla tma hlubší než vprostřed noci, tma černější než tuž, černější než vesmírná prázdnota, byly plné pokřivených kořenů a větví a nepřístupné jak srdce jezinky. Dnes bychom o nich mluvili jako o pralesích. Prostíraly se všemi směry, tak daleko, jak si jen dokážete představit, a končily jen tehdy, když se jim do cesty postavilo moře.

V pralesích žili různí lidé.

Tak třeba kouzelníci, co uměli čarovat.

A válečníci, co čarovat neuměli.

Kouzelníci žili v pralesích od nepaměti a plánovali, že tam budou žít věčně, spolu s dalšími kouzelnými tvory.

Jenže pak přišli válečníci. Válečníci připluli přes moře, neuměli sice čarovat, ale přinesli si s sebou novou

zbraň zvanou ŽELEZO – a *železo byla ta jediná věc, na kterou magie nepůsobila*. Válečníci měli železné meče, železné štíty a železné zbroje, a dokonce ani děsivá magie jezinek proti tomuhle kovu nic nezmohla.

Nejdřív bojovali proti jezinkám a v dlouhé a strašlivé válce je zahubili. Kvůli jezinkám nikdo neplakal, protože provozovaly špatnou magii, tu nejhorší magii, magii, co trhá křídla skřivánkům, zabíjí pro zábavu a může klidně zničit celý svět i všechny jeho obyvatele.

Jenže u jezinek se válečníci nezastavili. Mysleli si, že když jsou některá kouzla špatná, budou nejspíš špatná všechna.

Takže se teď pokoušeli zbavit i kouzelníků – a taky obrů lidožroutů a vlkodlaků a všech těch věčně se svářících skřítků a drobných duchů, hodných i zlých, kteří pláli ve tmě jak hvězdičky a nezbedně na sebe sesílali kouzla. Chtěli se zbavit dokonce i pravých obrů neboli olbřímů, kteří se pomaloučku, opatrně ploužili hvozdem, kolosů větších než mamuti a neškodných jak nemluvňata.

Válečníci přísahali, že nespočinou, dokud magii nevymytí DO POSLEDNÍ ŠPETKY a neočistí celý ten temný hvozd – který mimochodem mýtili, seč jim železné sekery stačily, a na jeho místě pak stavěli hradiště, zakládali pole a budovali krásný nový svět.

Vstupujete na území

ŽELEZNÉ VÁLEČNICKÉ ŘÍŠE.

VŠEČERÁ MAGIE

JE ZDE

ZAKÁZANÁ.

Z rozkazu Jeho Veličenstva

**ZDE PLATÍ ZÁKAZ DUCHŮ, SKŘÍTKŮ,
OBRŮ, OBRODYCHŮ, SNĚHOPARDŮ,
VLKODLAKŮ, SKŘETŮ (A VŠECH OSTATNÍCH
KOUZELNÝCH TVORŮ).**

**JE ZAKÁZÁNO LÉTAT, POUŽÍVAT KOUZELNÉ
PŘEDMĚTY, ČAROVAT, ZAKLÍNAT a KOUZLIT.
PROSTĚ ŽÁDNÉ ČÁRY.**

Kouzelník, který vstoupí na toto území, může kdykoliv
přijít nešťastnou náhodou o hlavu.

Královna Sychoraxa

KRÁLOVNA SYCHORAXA, VLÁDKYNĚ ŽELEZNÝCH VÁLEČNÍKŮ

Tento příběh pojednává o mladém kouzelnickém chlapci a dívce z kmene válečníků, kterým od narození vštěpovali, že mají jeden druhého nenávidět.

Začíná nálezem **OBROVSKÉHO ČERNÉHO PERA.**

Mohlo se snad stát, že kouzelníci a válečníci byli příliš zaneprázdněni vzájemným bojem a nevšimli si návratu dávného zla?

Opravdu to mohlo být pero jezinky?

Mohlo

by to být

pero

jezinky?

Jsem jednou z postav
tohoto příběhu...

Všechno vidím, všechno vím,
ale kdo jsem, to vám nepovím.

Uvidíme, jestli to UHODNETE.

Příběh začíná teď a tady.

(Neztratíte se, zdejší lesy
jsou NEBEZPEČNÉ.)

ČÁST
první

Neposlušnost

1. Past na jezinku

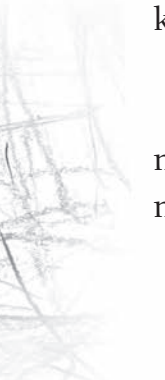
Byla dost teplá noc, na listopad. A také příliš teplá na jezinky – alespoň podle toho, co se vyprávělo. Jezinky byly sice údajně vyhubeny, ale Zar slýchal o tom, jak páchnou, a měl dojem, že právě tenhle pach teď v tichu temného hvozdů cítí. Slabý, ale zcela zřetelný závan spálených vlasů smíšený s puchem dlouho mrtvé myši a zmijího jedu. Jakmile něco takového člověk ucítí, už to nezapomene.

Zar byl divoký mladý chlapec a patřil ke kmeni kouzelníků. Zrovna teď seděl na hřbetě obrovského sněhoparda neboli sněžného rysa a projížděl místy, kde byl hvozd tak neprostupný, temný a tísnivý, že se mu říkalo Zloles.

Zar v těch místech vlastně vůbec být neměl, protože se nacházela na území válečníků, a kdyby ho válečníci chytili, bez meškání by ho zabili. Tedy alespoň to všichni říkali. Prý by mu usekli hlavu! Válečníci zkrátka měli takový milý zvyk.

Jenže Zar se netvářil ani trochu vystrašeně.

Byl to veselý chlapec s ohromnou čupřinou rozčuchaných vlasů trčících nad čelem, jako by se právě nedopatřením střetl s nějakým neviditelným tornádem.

kaliburn, Zarův mluvící krkavec

Sněhopard, na kterém jel, se jmenoval Kralovid a bylo to mohutné, vznešené zvíře, pro vyčouhlého, přidrslého chlapce snad až příliš důstojné. Kralovid měl lesklé tlapy tak oblé, že působily až neskutečně, jeho srst byla tak dlouhá, že připomínala čerstvě padlý prašan, a její sytý stříbrošedý odstín téměř přecházel do modré. Běžel lesem hbitě, leč tiše a uši s černými špičkami se natáčely hned na tu, hned zas na onu stranu, protože byl vyděšený, ačkoliv mu hrdost nedovolovala dát to najevo.

Ještě ráno Zarův otec Zaklan Zaklínač, král kouzelníků, všem připomínal, že ke Zlolesu se nesmí žádný kouzelník ani přiblížit.

Zar to v podstatě myslel dobře, ale byl zkrátka ten typ, co nejdřív jedná a přemýšlí až potom, a takoví kluci se často dostanou do průšvihů. Po pravdě řečeno byl Zar ten nejneposlušnější kluk, jaký se v kouzelnickém království narodil za poslední čtyři generace.

Jen za poslední týden toho stihl opravdu hodně:

Svázal vousy dvěma staříckým a velice váženým kouzelníkům, kteří vedle sebe usnuli na večírku.

Nalil elixír lásky prasatům do koryta, takže se svině zamilovaly do jeho nejméně oblíbeného učitele, všude za ním chodily, nadšeně kvičely a vášnivě pomlaskávaly.

Také nedopatřením založil požár, při kterém lehlo popelem několik stromů v západní části kouzelnického tábora.

Kralovid se vyděšeně rozhlíží
po naprosto bezpečné pasece.

Většinu těch věcí vlastně ani neplánoval. Prostě se jen nechal unést silou okamžiku.

Žádná z jeho rošťáren nicméně nebyla ani z poloviny tak zlá jako to, co dělal právě teď...

Nad hlavou Zarovi poletoval velký černý krkavec.

„Je to skutečně špatný nápad, Zare,“ řekl. Jmenoval se Kaliburn a byl by to býval docela pěkný pták, ale bohužel musel dohlížet, aby se Zar nedostal do průšvihů, a kvůli starostem, které s sebou tohle beznadějně poslání neslo, mu neustále vypadávalo peří. „Vážně není správné, že všechna svá zvířata, pomocné duchy a mladé družiníky vedeš do takového nebezpečí...“

Coby syn krále Zaklínače a zároveň chlapec s notnou dávkou osobního kouzla měl Zar spoustu následovníků. Teď zrovna ho následovalo pět vlků, tři sněhopardové, medvěd, osm vzdušných skřítků, obrovitánský olbřím jménem Roztínač a skupinka kouzelnické mládeže. Všichni šli za ním jako omámení a třásli se strachy, ale tvářili se, že se ani trochu nebojí.

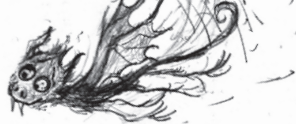
„Ale, děláš si zbytečné starosti, Kaliburne,“ řekl Zar, dal Kralovidovi znamení, že má zastavit, a seskočil na zem. „Jen se podívej na ten rozkošný palouček... Vidiš? Je to tu NA-PROSTO bezpečné. Stejně jako v celém hvozdě.“

Ariel

Ždibíštěvek →

Zar se spokojeně, zvesela rozhlédl, jako by se zrovna zastavili v nádherném údolíčku vprostřed pokojného háje plného skotačících králíčků a koloušků, a nikoliv na strašidelné mýtině, po jejímž obvodu se tyčily hrozivé tisy a z korun stromů opadávaly bílé kuličky jmelí jak černo-kněžnické slzy.

Ostatní kouzelníci tasili meče a sněhopardům se strachy zježila srst, takže připomínali chlupaté pýchavky. Vlci neklidně popocházeli a snažili se kolem lidí vytvořit ochranný kruh.

Pouze nejmenší skřítkci sdíleli Zarovo nadšení - nicméně jen proto, že byli ještě úplně nezkušení a nevěděli, která bije.

Vlastně nevím, jestli jste někdy viděli vzdušné skřítky, takže vám je raději popíšu.

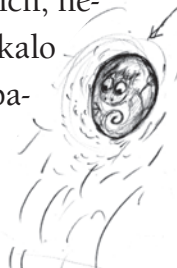
K Zarově družině patřilo pět dospělých pomocných duchů, kteří víceméně připomínali malé človíčky zkřížené s nějakým dravým, elegantním hmyzem. Když byli naštvaní nebo se nudili - což bylo často -, začali blikotat jak hvězdičky a z uší jim šel fialový kouř. Byli částečně průhlední, takže bylo vidět, jak jim tluče srdce.

Kromě nich tu byla ještě trojice menších, nedospělých skřítků, kterým se také někdy říkalo střípci, protože byli malí, chlupatí a střapa-

čmrdbulík

MPNĚ

tí. Zarovým oblíbencem byl nedočkavý a maličko hloupoučký střípek jménem Ždibišťávek.

„Jé, to je krása! To je krása!“ štěbetal Ždibišťávek. „To je ta nejprimisímovatitější paseka, co jsem kdy viděl! A co je to támhle za podivožasnou květičku? Nechte mě uhádávat! Je to pryskyřník! Sedmikráska! Pelagronie! Květák!“

Vylétl k větvím jednoho obzvláště pochmurného a zlověstného stromu a usadil se na kraji masitého květu, jehož okvětní lístky byly zakončené hrozivými trny a kterému se ve skutečnosti říkalo ducholapka skřítkožravá. Květ zaklapl jak pastička na myši a nebohého Ždibišťávka uvěznil.

Kaliburn přistál Zarovi na rameni a ztěžka si povzdychl. „Nerad říkám: Já to říkal,“ prohlásil, „ale jsme na tomhle naprosto bezpečném paloučku teprve půl druhé minuty a už jsi ztratil jednoho člena družiny kvůli masožravému květu.“

„Nesmysl,“ ohradil se dobromyslně Zar. „Neztratil jsem ho. A přesně o to jde, když je člověk vůdce. Kdykoliv se moji následovníci dostanou do potíží, zachráním je, protože takhle to prostě vůdcové dělají.“

Zar bleskurychle vyšplhal do koruny stromu, riskantně přešel po několika tenkých větvích pohupujících se asi padesát metrů nad zemí, vytáhl dýku, otevřel květ jak škebli a pustil Ždibišťávka na svobodu.

Hmm.
Copak je to
za podivohlasnou květičku?

„Nic mi není!“ štěbetal Ždibišťávek.

„Nic mi VŮBEC NENÍ! Akorát necítím levou
nožičku, ale nic mi vůbec není!“

„Neboj, Ždibišťávku! To jsou jen trávicí šťávy
z té ducholapky – cit se ti vrátí za pár hodin!“
uklidňoval ho Zar a slézal přitom ze stromu.

„Vidíte! Jsem skvělý vůdce! Držte se mě a nic
se vám nestane.“

Mladí kouzelníci se tvářili zamyšleně.

Vtom se ze stínu mezi stromy vynořil
Zarův starší bratr Drancíř. Seděl na hřbetě
mohutného šedého vlka a následovalo ho
ještě víc skřítků, zvířat a mladých kouzelníků
než Zara.

Zarovi zatrnulo, protože svého staršího bratra nesnášel.

Drancíř byl o dost větší než Zar. Byl skoro tak velký jako otec, vynikal v magii, byl chytrý a pohledný a můžete vsadit boty, že to taky moc dobře věděl. Byl to ten nejnafoukanější kouzelnický náfuka, jakého si jen dokážete představit, a často na Zara žaloval, aby ho dostal do průšvihů.

„Co tady děláš, Drancíři?“ obořil se Zar na bratra nedůvěřivě.

„Ále, prostě jsem si říkal, že se mrknu, kam se můj mrňavý bráška zase tak nesmyslně žene a jakou neuvěřitelnou pitomost vyvede tentokrát,“ odpověděl unyle Drancíř.

Drancíř a Zar

„Výpravy, které podnikají velcí vůdcové, nikdy nejsou *nesmyslné*,“ osopil se na něj Zar. „Jsem tu za určitým ÚČELEM. Nic ti do toho není, ale...“

Zar chvíli zvažoval, jestli nemá Drancířovi něco namluvit – ale nemohl odolat a musel se pochlubit.

„... chystáme se tady chytit *jezinku*,“ naparoval se.

Jémináčku, jémináčku...

To bylo poprvé, co se Zar před svojí družinou zmínil o cíli výpravy, a byla to opravdu nemilá novina.

Jezinku!

Medvěd, sněhopardové i vlci zůstali stát jak zařezaní a roztráslí se. Dokonce i Ariel, nejdivočejší a nejnebojácnější ze Zarových skřítků, poplašeně vzlétl a na chvíli zmizel.

„V téhle části Zlolesa teď nějaké jezinky jsou, vím to,“ šeptal vzrušeně Zar, jako by jezinky byly nějaká úžasná laskomina, kterou hodlal nabídnout všem okolo.

Zavládlo dlouhé ticho a potom se Drancíř a kouzelníci v jeho družině začali smát.

Smáli se a smáli a smáli.

„Ale no tak, Zare,“ řekl Drancíř, když zase popadl dech. „Dokonce i ty přece musíš vědět, že jezinky jsou už dávno vyhubené, celá staletí.“

„Hm, jo,“ odpověděl Zar, „ale co když některé přežily a celou tu dobu se ukrývaly? Podívej! Tohle jsem našel tady na palouku! Včera!“

Sáhl do batohu a opatrně vytáhl obrovitánánský černý brk.

Připomínal vraní pero, ale byl daleko, daleko větší. Byl celý hebce černý, jen na konci čern přecházela v sytou zeleň, která se temně leskla jako hlava divokého kačera.

„To je jezibrk...“ zašeptal Zar.

Drancíř nasadil svůj nejpovýsenečtější úsměv.

„Je to leda tak brk z nějakého velkého ptáka,“ ušklíbl se. „Nejspíš z obří vrány - ve Zlolese žijí fakt divné potvory.“

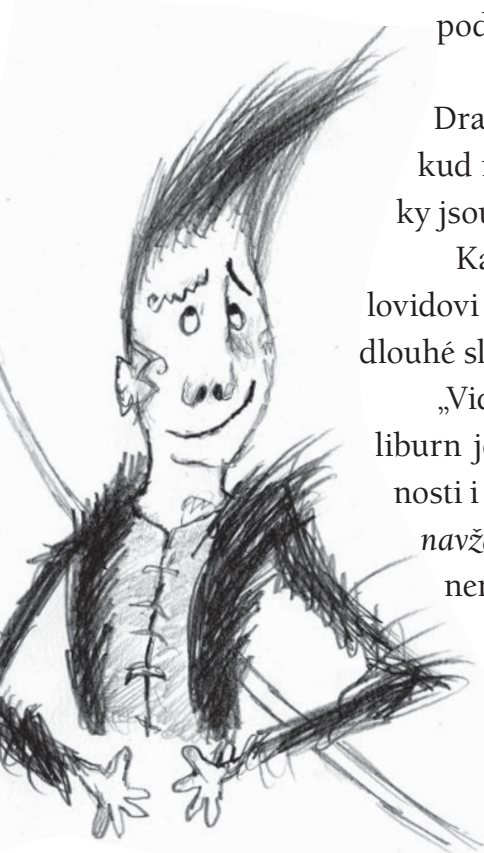
Zar se zamračil a zastrčil si pero za opasek.

„Takhle velkého ptáka jsem ještě neviděl,“ prohlásil podrážděně.

„Celé je to pitomost,“ usmál se Drancíř. „To je jasné každému, pokud není naprosté pako jako ty. Jezinky jsou navždycky vyhubené.“

Kaliburn slétl k zemi a přistál Kralovidovi na hlavě. „Navždycky je dost dlouhé slovo,“ poznamenal.

„Vidiš!“ řekl Zar vítězoslavně. „Kaliburn je věštecký pták, vidí do budoucnosti i do minulosti, a že by byly jezinky navždycky vyhubené, to si teda vážně nemyslí!“

Chystáme se
tady chytit
JEZINKU.

„Já si jenom myslím, že kdyby jezinky z nějakého důvodu vážně ještě žily, rozhodně bys nějakou nechtěl potkat na tmavém místě,“ upřesnil Kaliburn a zachvěl se. „K čemu by ti taková jezinka byla, Zare?“

„Chytím ji,“ holedbal se Zar, „a odejmu jí její čarovnou moc, abych ji mohl sám používat.“

Znovu se rozhostilo ohromené ticho.

Nakonec promluvil Drancíř. „Tak tohle je ten nejhorší plán v dějinách plánování, bráško.“

„Akorát závidíš, že jsi ho nevymyslel sám,“ odsekl Zar.

„Měl bych pár otázek,“ řekl Drancíř. „Tak třeba jak chceš tu jezinku vůbec chytit?“

„Na to mám tuhle síť,“ odpověděl Zar a vytáhl síť z batohu. Nutno přiznat, že nadšení mu rozhodně nechybělo. „Nějaký dobrovolník se pak nechá maličko poranit a krev jezinku přivábí...“

Jémináčku,
jémináčku...

„No výborně,“ usmál se Dranciř. „Takže ty chceš ještě poranit nějakého chudáka z té svoji žalostné družinky? Uprostřed hvozdů plných vlkodlaků a krvežíznivých obrodýchů? Ale no tak, to ses úplně zcvoknul? Tenhle zoufalý plán vážně mohl vymyslet jenom zoufalec jako ty...“

Zar ho neposlouchal. „No, a až jezinka zaútočí, prostě ji chytíme do sítě. Další otázky?“

„Fajn. Ještě jednu bych měl,“ řekl Dranciř. „Žádný žijící kouzelník jezinku nikdy neviděl – tak jak ji vůbec poznáš?“

Zar znovu sáhl do batohu a vytáhl velikou knihu nadepsanou *Kniha kouzel*.

Knihu kouzel má každý kouzelník – dostane ji hned po narození. Ta Zarova působila mimořádně opotřebovaně. Kus byl neviditelný (nedopatřením mu spadla do lektvaru neviditelnosti), kus byl zčernalý od ohně, takže se stránky daly stěží přečíst (to se zas stalo, když Zar nedopatřením podpálil kouzelnický tábor), a spousta listů už nedržela ve vazbě a teď se volně trousily kolem (všechna dobrodružství, kterými kniha prošla, tu vypisovat nemůžeme).

Zar otevřel svazek na úvodní stránce, kde byla velkým zlatým písmem vypsána jednotlivá písmena abecedy. Postupně poklepal na sedm z nich, která dávala dohromady slovo *jezinky*, a *bzzzzummm* – stránky se samy

začaly otáčet, otáčely se dál a dál, snad celou věčnost, úvodní kapitoly rychle zmizely a stránky svištěly jedna za druhou jako karty v nekonečném balíčku, až se nakonec zastavily na správném místě.

„To je zvláštní...“ řekl Zar. „Nepíše se tu, jak vypadají... Ale asi jsou zelené... Myslím...“

Jiní lidé byli ovšem toho názoru, že jezinky se mohou učinit neviditelnými a že mají místo krve kyselinu, a další zas, že tu krev dokážou stříkat z očí.

„Až nějakou uvidíme, určitě ji poznáme,“ prohlásil Zar a netrpělivě knihu zaklapl. „Mají být dost děsivé, ne?“

„Strašlivě děsivé,“ upřesnil smrtelně vážným tónem Kaliburn. „Byla to ta nejděsivější stvoření, jaká kdy spatřila světlo světa...“

„Takže jestli teda tu jezinku chytíš, jak ji hodláš přimět, aby se vzdala svých magických schopností?“ vyptával se dál Drancíř. „Mám takový dojem, že tyhle ty zelené jezinky s kyselinovou krví, co jim stříká z očí, které jsou shodou okolností nejděsivějšími stvořeními, jaká kdy spatřila světlo světa, se asi nerozloučí s magií jen proto, že je pěkně poprosíš...“

„Přesně *tak*,“ řekl Zar a zatvářil se mazaně. „Na to jsem myslel.“ Rozmáchlým gestem si natáhl rukavice, opět zašátral v batohu a vytáhl... rendlík.

Znovu zavládlo mlčení.

„Všiml sis, že držíš *rendlík*?“
ujistil se Drancíř.

„Jenže to není obyčejný *rendlík*,“
usmál se prohnanež Zar.

Zhluboka se nadechl a učinil šokující prohlášení.

„Tenhleten *rendlík* je ZE ŽELEZA...“

Většina kouzelníků vyděšeně ustoupila o krok. Pomocní duchové znepokojeně pištěli. Jen Drancíř se zatvrzele tvářil, že to na něj neudělalo žádný dojem.

Vlastně se smál tak hlasitě, až se zdálo, že každou chvíli upadne.

„No to je dobré... Takže ty jdeš na jezinku s *rendlíkem*!“ šklebil se. „Ne, ty nejsi ,velký vůdce‘, Zare, ty jsi mluvka a mimoň. Otec se za tebe stydí, a už je mi taky jasné, proč tak děsně toužíš ukradnout nějaké jezince čarovnou moc. Dneska večer se totiž slaví příchod zimy a koná se soutěž v kouzlení. Jenže ty nedokážeš čarovat.... ZAR NEDOKÁŽE ČAROVAT!“ vysmíval se.

Tenhle *rendlík*
je ZE ŽELEZA.

Zar nejdřív zrudl studem a potom úplně zbělal vzteky.

Skutečnost, že nedokáže čarovat, patřila mezi Zarova citlivá místa a rozhodně netoužil po tom, aby to každý věděl. Kouzelnické děti se se schopností kouzlit nerodily – získávaly ji obvykle až ve dvanácti letech. Ovšem Zarovi bylo *třináct* a magické schopnosti pořád nikde.

Zar se samozřejmě čarovat *pokoušel*. Nekonečné hodiny zkoušel úplně jednoduché triky, jako třeba pohnout něčím silou mysli. „Uvolni se,“ radili mu všichni. „Uvolni se a ono to půjde.“ Ale bylo to jako snažit se pohnout svaalem, který vůbec nemáte.

A poslední dobou se začínal bát... Co když to nedokáže NIKDY? Taková pohroma byla dost nepravděpodobná, ale kdyby se skutečně ukázalo, že jedno z dětí krále Zaklínače v sobě nemá ANI ŠPETKU MAGICKÝCH SIL, byla by to ostuda pro celou rodinu.

Jen z toho pomyšlení se Zarovi dělalo zle.

Zare... Klid...
Ovládej se...

Nenech se vytočit...

„Chudáček Zaříček...“ broukal
nelítostně Drancíř. „Myslí si, že už je
velký kluk, a přitom nezvládne ani to nejjed-
nodušší kouzlíčko...“

Taky bys ho mohl majznout
tím rendlíkem...

„Moje magické schopnosti se objeví,“ zasyčel Zar. „Ale přísahám, že do té doby...“ odsekával a zlostně přivíral oči, takže sotva viděl, „PŘÍSAHÁM, Drancíři, že chytím jezinku a vymáčknu z ní tolik magie, že tě to spálí na popel...“

„Jo, vážně?“ zakřenil se Drancír. Sáhł přes rameno a vzal jednu z holí, které měl připnuté na batohu. Kouzelnické hole byly obvykle dlouhé asi jako vycházkové hole a kouzelníci je používali, aby mohli lépe soustředit magické síly.

„Mám ŽELEZO, takže tvoje kouzla na mě nebudou fungovat!“ vykřikl Zar a ohnal se po bratrovi rendlíkem.

Měl by naprostou pravdu, kdyby tak nešťastně nezakopl o ostružiník, rendlík mu nevyklouzl z rukou, neproletěl Drancířovi nad hlavou a neskončil v podrostu.

Drancír na Zara namířil hůl a tiše zašeptal zaklínadlo. Zachvěł se, magické síly mu projely tělem a rukama a soustředily se do krátkého intenzivního výboje, který vyšlehl z hole a zasáhl Zara do nohou.

